

XXXV.

Dnes, když jsem uléhal, já viděl hasnout svíčku
a výše na lůžku já tiše sobě řek:
Kéž hoře z lásky mé alespoň na chvíličku
v mém srdci uhaslo jak její plamínek.

Jak jitro hryže sen a vzbouzí jej až k víčku,
by člověk obraz zřel ve vodě, nad níž klek:
tak portrét krásky své spanilý v snivém líčku,
ať bdím či sním, já zřím jej denně po svůj věk.

Krev teplá dělá to. A jako často zříte
bouřivat podzim víc než léto obloučité,
než červen štěstí hrá teplej můj říjen rév.

Bych příliš žil, mám, ach, strach příliš z krásky oné!
Tys zemřel jednou jen, přešťastný Ixione,
já zmírám tisíckrát, ni jednou nezemřev.

Pierre de Bousard
přel. Vladimír Holan